

A Háló hivatalos havilapja Tarsoly

2008. november

Beköszöntő

Kedves Hálósok!

Hosszas készülődés után végre elkészült a Tarsoly legújabb, novemberi száma. Ezentúl – reményeink szerint – minden hónapban megjelenik majd a Tarsoly, és olvasható lesz a Háló honlapján, valamint elküldjük e-mailben mindazoknak, akik igényt tartanak rá. A szokásostól eltérően azonban nyomtatásban csak negyedévente fog megjelenni az újság. Szeretnénk, ha a Tarsoly élő fóruma lenne a Hálónak, ezért indítottunk egy vitarovatot, ahol az eltérő vélemények jelenhetnek meg, mostani témánk például a korosztályok a Hálóban. Minden hónapban felvetünk majd egy kérdést, véleményt, amire várjuk a reflexiókat. Amennyiben van titeket érdeklő kérdés, vagy szeretnétek véleményt formálni, reagálni akkor azt a halotarsoly@yahoo.com címen tehetitek meg. A Tarsolyban olvashattok majd a Hálót érintő főbb kérdésekről, új irányokról, elképzelésekről, amiben a Háló vezetősége és a Bölcsék Köre lesz a segítségünkre. Indítottunk egy interjúsorozatot is, valamint szeretnénk rendszeresíteni, hogy minden számban egy-egy közösség bemutatásra kerüljön. A rovatok száma a következő számtól még egy kicsit bővülni fog – mindenképpen lesz például ismét Lélekmelegítő. Amennyiben van ötletek, véleményetek az újsággal kapcsolatban, akkor azt a fenti címre elküldve tehetitek meg. Jó olvasgatást kívánok mindenkinek!

Puchard Balázs

Milyen Hálót álmodunk?

A Háló közösségi, ez talán a legfontosabb. A helyi közösségeket építi, amellyel az egyház közösségi arcát szeretné megmutatni. Ezért magától értetődő az is, hogy alulról építkeznek, ugyanakkor egyházhű. Nagyon fontosnak tartjuk, hogy a közösség mindenkinek „jár”, alanyi, vagy mondhatnánk egyházi jogon. A közösségbe tartozás nem csak a fiataloké vagy a lelkiségi mozgalmak „úri huncutsága”.

A Háló egyszerű, a világa tiszta. Az túlbonyolított dolgok mindig gyanúsak. Nagyon nem szeretnénk félrebeszélni, csalni. Leginkább lelki dolgokban nem. Úgy gondoljuk ez kétszeres vétek lenne, mert nem könnyű leleplezni. Nem szeretnénk olyan Hálót, ahol nem lehet könnyezni, vagy nevetni, de leginkább olyat nem, ahol a könnyek, vagy a mosolyok nem őszinték. A Háló a szeretet reménységére épül, és a reménység maga nem lehet hazugság.

A Háló nem szeleteli fel az embert. A teljes emberre tekint. Nem a vallásos oldalakra kíváncsi csupán, hanem arra is, ami az életetekben igazán nehéz, és csak egy közösség tudja elhordozni. Mint ahogyan az Isten az embert egészen a világba teremtette, így szeretnénk a Hálóban is látni benneteket. Ezért foglalkozunk oly sok mindennel, a vallásos közösségi imaélettől, a kultúrán keresztül a gazdaságig.

A Háló személyes. Mindig is erre épített és ezt soha nem szeretnénk elveszteni. Összes kötelezettségünk és szolgálatunk mellett ezt mindig meg akarjuk őrizni. Ez a legfontosabb, amit egymásnak tudunk adni. A személyesség feltétele az őszinteség, és a nyitottság.

A **Háló nyitott, ugyanakkor bensőséges** kapcsolatokat épít. Ez látszólag ellentmondás, de éppen a személyes kapcsolatok, illetve a felelősen, az egyetemes egyházban és a világra nyitott gondolkozó személyek azok, akik a közösségek belső életéhez képesek kötni a külvilágot.

A **Háló emberléptékű**. A közösségi és személyes kapcsolatokat az emberi dimenziókban képzelem el. Ezért tud igazán a szívekhez eljutni. Ezért gondoljuk azt, hogy az élő közösségi kapcsolatok huzamosan csak „emberi járótavolságra” tarthatók fenn.

A **Háló áldozatvállalás** a másik emberért. Jézusi szeretet alapján. Ezért szeretnénk **minőségi időt szálni** egymásra. Abból az időből, ami fáj, ha hiányzik. Nem embertelen fájdalmat szeretnénk természetesen, csak az áldozatvállalás fájdalmát.

A **Hálóban hosszú távú mély, elkötelezett kapcsolatokat építünk**. Kitartunk egymás mellett, még akkor is, ha ez fájdalmas. **Minden egyes emberért megharcolunk**, minden kapcsolatért áldozatokat hozunk. Enélkül nem lehet építkezni. Enélkül a szeretet is csak üres fogalom.

A Háló megjeleníti a **Kárpát-medencei magyarság lelki egységét**. Ugyanakkor a magyarságunkkal nem szeretnénk manipulálni. A magyarság számunkra olyan természetes, mint a „2x2 józansága”. Olyan természetes, mint a „föl-föl dobott kő” földre hullása.

A **Háló rendszert épít**. Ez néha sok nyúggal jár és kevésbé szerethető. De hosszú távon érdemes olyan rendszert kiépíteni, amely a gyorsan változó világunkban is sokáig meg tud maradni.

Thuróczy György, 2008, november 6-án a muzslyai Háló találkozón elhangzott zárógondolatainak szerkesztett változata.

Kiscsoportban – korcsoportban... ?

Puchard Zoltán vitaindító gondolatai

Néhány (száz) Háló találkozó tapasztalata mondatja velem, hogy némileg változtatni kell megítélésem szerint eddigi gyakorlatunkon. Losonc előtt Nagykárolyban vezethettem kiscsoportot, az átlag életkor kb. 70 év volt. Sokat tanulok ilyenkor korábban született testvéreimtől. Megtartották hitüket férjük, sőt gyermekük elvesztése után is. Ugyanakkor épp csoporttársaim mondták el - sajnos szinte egytől egyig -, hogy huszoneves unokáikat, negyvenéves gyermekeiket azért nem hívják magukkal találkozóinkra, mert azt a választ kapják legtöbbször, hogy: „ott úgyis csak öregek vannak”. (Ez persze Nagykárolyban sem volt igaz, hiszen volt ifi csoport is...) Meggyőződésem, hogy jó néhányan az idősebb korosztályból, jobban érezte volna magát egy - losoncihoz hasonló- imaájtatosságon, mint a kiscsoportban...

Javaslatom tehát: korábban született testvéreinknek ajánljuk fel minden Háló találkozóon a választás lehetőségét: kiscsoportban akarnak-e inkább beszélgetni, vagy közös imádságon részt venni... Ne feledjük a kiscsoport csak egy, bár nagyon fontos alkalom, egy Háló találkozóon a másokkal való találkozásra. A BBB-s megbeszélés, a műhelymunka, a kulturális program, az étkezések mind-mind jó alkalom a másik megszólítására. Egy egész hétvégi találkozón lehet akár két összetételű kiscsoportot is szervezni. (Megjegyzem a 15 éves gyerekek messze nem ugyanazok a problémái, mint a 25 éves fiatal felnőttek...)

Ahhoz, hogy a különböző korosztályok egyáltalán találkozni tudjanak, el kell hogy érjünk, hogy a fiatal és a középkorú korosztály - egy-két magunk féle megszálotton kívül - képviseltesse magát. Vannak régiók, körzetek ahol talán nem is értik miről írok, hiszen náluk ez eddig is szerencsésen alakult. Egy körzetben a Háló jövője függ attól, hogy a kialakul-e egy fiatalokból, középkorúakból, tűzről pattant

korábban született testvéreinkből álló bogozői csapat. Ha ez a csapat elit módjára félrevonul, s nem szolgál, akkor az nem Háló.

Orosz Rita hozzászólása...

Egyik kedves élményem: pár évvel ezelőtti kárpátaljai Háló-találkozó végén egy épp' csak 18 éves lány mesélte, hogy a három napban annak örült leginkább, hogy egy kiscsoportban lehetett Aranka néniével (60 fölötti). Kiderült: fordítva is így van. Sokat tanultak egymástól-állították mindketten.

Sokszor, sokféleképpen szét lehet osztani a találkozón jelenlévőket. De a hagyományosnak mondható alkalmakkor (értem ez alatt: előadás, majd kiscsoportos beszélgetés) a lehető legvegyesebb csapatot hoznám össze. Korosztály-szempontról nézve kizárólag arra törekednék, hogy ne legyen egy szál magában senki. Vagyis: ne történjen meg, hogy 8 időshöz kerül 1 tini, (mellékesen régebben ragaszkodtunk a 18 éves alsó korhatárhoz!), hanem minden korosztályból min. 2 személy, vagy 2-3-4...

Szabad másképp gondolni, de nekem csupa jó élményem van idáig a sokszínűségről, és voltam már homogén, mégis gyengus csoportban. (Arról itt nem ejtünk szót, hogy szerencsés, ha nem azonos helységről érkezők kerülnek ugyanabba a csoportba, meg arról sem, hogy mennyi minden múlik a csoportvezetőn... Meg arról sem, hogy akit profi vezetőnek gondolnánk, mennyire sekélyes tud lenni néha...)

Szénássy Judit hozzászólása...

Van bennem egy kis aggodalom a javaslat kapcsán, amiről – szerintem – jó lenne majd kisebb-nagyobb körben diskurálnunk esetleg...

Aggályaim ezzel kapcsolatban:

- Tuti, hogy én is kellemesebben érzem magam hasonló évjáratúak között, de, ez nem a "könnyebb ellenállás" felé tett tendenciát jelzi-e...

- Nem mondunk-e le a Háló - "sokfélék vagyunk, és ebben van az erősségünk..."

- alap gondolatáról, ha a kiscsoportokban nem tudunk, akarunk

– legalább olykor- olykor!!! – más nemzedékekkel szót érteni. Elvben: az is-is megoldást találok járhatónak, de a gyakorlati megvalósítását én nem látom tisztán. És Ti?

- Noha, most az idősebb hölgyek gond nélkül elvonultak imádkozni önszántukból, de talán mindannyian ismerünk olyan hálós szépkorúakat, akik zokon vennék, ha nem ücsöröghetnének a fiatalabbak között – nem beszélve arról, hogy nekünk is nagyon hiányoznának...

- Toleranciánk, szeretetünk próbájaként is fel lehetne fogni egy-egy nehezebb összetételű csoportot, nem biztos, hogy mindig fáklyásmenetet kell, hogy várjunk tőle...

- Az, hogy a nemzedékek békés együttücsörgése megvalósulhasson a kiscsoportokban újfent, és sokadszor felveti, jól felkészített csoportvezetők szükségességét, akik "elviselhető" mederben tudják tartani az események folyását...

Jó beszélgetéseket a jövőben is!!!

FATÖRZS, FALOMB, ÉS A GYÖKÉRZET ÖSSZEFÜGGÉSEI...

Puchard Balázs beszélgetése Deme Tamással a Sándor Körről

- A Sándor kör mostanában ünnepli alapításának 20. évfordulóját. Te hogy kerültél kapcsolatba a Sándor körrel? Miért tartod fontosnak, hogy foglalkozz vele?

- **A** fa hasonlatával hadd válaszoljak erre, kedves Balázs. Valóban, húsz évvel ezelőtt sikerült elültetni ezt a mára szépségesen kiterébélyesedett gyümölcsfát, a „Sándor Kör”-t. Hogy kerültem vele kapcsolatba? Én ültettem. De ehhez egy kis történelmi magyarázat kell. A

rendszerváltás előtti

„öskorszakban”, amikor édesapáddal együtt mi voltunk fiatalok – találkoztunk

egy különleges emberrel, akit mindenki „Blankinak” vagy Mikinek becézett. Sugárzó személyiség volt (vagyis most is az, de, ma már - prelátsi, többszörös igazgatói, helynöki, rektori tisztségeinek tekintélyére nézve - nem „Mikinek” hanem atyának szólítják).

Tizenketten ültünk vele együtt, s közösen dolgoztunk a korabeli rendszer által nem-engedélyezett katolikus bázisközösségek beszélgetési témáinak kidolgozásán. Anekdótás megfogalmazással élve, egyszer csak így szólt hozzánk Miki: - Kedves barátaim, percekben belül itt van a rendszerváltás – felkészültetek rá? Nos, felkészültünk. Annak az „ösközösségnek” szinte valamennyi tagja létrehozott valamit. Mivel jómagam a pedagógiával foglalkoztam,

logikus volt – az én feladatom az elkötelezett keresztény pedagógusok megszólítása lesz. A hasonlatnál maradván: plántáltam a világnézet- és a nevelés iránt érdeklődő szülők, nevelők kicsiny fácskáját – ebből nőtt ki a Sándor Kör.

- Miben áll a Sándor Kör tevékenysége?

- Munkánk fejlesztő és fórum jellegű. A fejlesztés rendszeres önképzést, felnőttképzést jelent. Húsz éve minden tanév szinte minden hónapjában rendeztünk egy-, vagy több előadást, a témához kapcsolódó megbeszéléssel. Emellett a Kárpát-medence számos helyén (Dél-Alföldön, Erdélyben, Csallóközben) szerveztünk pedagógus továbbképző tábort, elindítottunk egy könyvsorozatot („Növekedvén nevelünk”), személyre szóló utógondozást biztosítottunk - konzultációt, szakmai segítséget kérő barátainknak. A legutóbbi időszakunk fontosabb előadásait el is olvashatod az idén kiadott, Vitalitásgenerátorok című kötetben. Ez a könyvcím szimbolikus – az életet serkentő lelki tartalékainkra utal. A fórum jelleg pedig azt jelenti, hogy ha a legkülönbözőbb helyekről kértek útmutatást, érdekvédelmet, jogszabályt, előadót, vagy bibliográfiát – elébük siettünk a segítséggel. Estjeinken hagytuk a legforróbb kérdéseket is kifejtetni, engedték a különböző felfogású véleményeket is elhangozni. Ám sosem volt célunk a „vitát-a-vitáért” parttalan liberalizmusának a megvalósítása. A magunk szavával, a jó értelemben vett „eszme-cserére” igyekeztünk törekedni.

- Az életedben milyen határhövek voltak, amik erre az útra vezettek? Mi szerettél volna lenni kiskorodban? Hogy lett belőled végül, pedagógus?

- Erre a ritkán feltett kérdésre az egyetemi és főiskolai hallgatóimnak is szívesen szoktam válaszolni. Nézd, édesanyám ágán régi pedagóguscsaládból származom. Anyai nagyapám a Felföldön,

Túrócszentmártonban volt iskolaigazgató. Kilenc gyerekéből három pedagógus lett, köztük édesanyám is. Négyen voltunk testvérek, az egyik nővérem tanító lett. Nos, ami az én „választásomat” illeti, sok minden szerettem volna lenni, csak pedagógus nem... Álmodtam én képzőművész-létet, filmrendezői szakmát és franciatanárságot, de akkoriban a nem-jó kádereket nem vették fel az egyetemre... Így aztán először én is segédmunkás (kórházi betegszállító) lettem, míg a sokadik felvételizésem után, fellebbezéssel fölvettek az egyik vidéki tanárképzőbe. Ott még mindig nem volt bennem a „furor paedagogicus”, a hivatás valójában csak akkor ébredt fel bennem, amikor gyakorló tanítás közben rájöttem, hogy a nevelés a világ legizgalmasabb tevékenysége. Alakítani, formálni azokat a nem-tárgy, nem-munkadarab kis embereket, akiket (talán) még nem rontott el a

Sík Sándor és Karácsony Sándor, a Sándör Kör két névadója

környező világ. Nos, így szerettem meg a gyakorló tanítás közben, 21, 22 évesen a nevelést.

- Miben látod a magyar oktatás legnagyobb problémáit?

- Kezdjük azzal, hogy a gond az oktatás ténye. Vagyis: oktatás van – nevelés helyett. Emellett a legnagyobb probléma az, hogy nem-megfelelő emberek tanítanak nem-megfelelő helyen, nem-megfelelő módon – saját érdeküknek sem-megfelelő gyerekeket. Korábban, évszázadokon át az egyenirányított, ismeret-centrikus oktatás (magyarul idomítás) volt a divat. A szocializmus évtizedei alatt a porosz militáris oktatás helyett a bolsevik militáris oktatás volt a kényszer. A hetvenes években a pedagógia valódi reformereivel, egy szívvel követeltük a képességfejlesztésnek az információkkal való arányosítását. A rendszerváltozás után ezt eltorzítva borították a fejünkre. Tisztelt liberális kollégáink átbillentették ezt az igényt, és (az életében tényleges nevelést sohasem gyakorolt) oktatási miniszterük révén létrehozták az ismeret-félretelő, képességfejlesztőnek nevezett „laza-iskolát”. Ahol ma már Hamletet sem ismerik... Holnap, a walesi bárdokat talán már rockzenészeknek hiszik... Ennél nagyobb problémája a nevelésügynek már csak egy van, de az teljesen végzetes, halálos betegsége lehet. Ez az úgynevezett „bolognai-folyamat”. A hülyebogár-képző... Azt a keveset, ami eddig még működött, azt is szétverik, három-plusz-kettő évre szétszabdalva. Elmélettől teljesen elválasztva a gyakorlatot, s szakmaiságtól az embert. Ha megvalósul a dilettáns akarnokok álma, akkor a kollégiumok után az iskolákat és az egyetemeket is bekebelezi a privatizáció. Remélem, marad annyi épelméjű szülő, aki túléli ezt a mai rémálmot, s csendben, békességben mégiscsak megterem a nevelés – ami voltaképpen növelést jelent.

Bekopogtunk - Cseri Zitához

- Milyen információkat adnál magadról, egy nagyobbacska névjegykártyán?

- December 8-án születtem, egy hónappal előbb, mint kellett volna. De, egy szép napon: Szeplőtelen Fogantatás ünnepén. Most lesz 42 éve. De gyorsan elszaladt...

Sok szépet megéltem a 2 tesómmal együtt. Hugomat sokan ismerik közületek, ő egy nagy világjáró, most épp Kína, India (Calcutta) és Felvidék közt ingázik. Öcsém Laci, aki 5 gyermekes családapa. Sokat vagyunk együtt, igyekszem egy kicsit részt vállalni a családról való gondoskodásból, hiszen a három fiú után érkezett két ikerleány eléggé leköti sógornőmet, meg anyuékat. Mivel saját családom ezidáig nincs - s ha így folytatom, tán nem is lesz - nagy örömmel tölt el, hogy részese lehetek növekedésüknek.

Két évvel ezelőtt falunk polgármesterévé választottak, s most ennek a levét iszom... Szeretem csinálni, de nem egyszerű feladat. Szerettem volna, s még most is szeretnék egy jó csapatot kialakítani magam

körül, de ez nem megy könnyen, mivel kevesen vannak azok, akik hasonlóan gondolkodnak, mint én, akiknek hasonló az értékrendjük, mint nekem. Falunk 1600 lelkes, s ebből több mint 400 fő a nyugdíjas. A fiatalok miután befejezik tanulmányaikat, elvándorolnak munka után, s bizony nagyon sok esetben nem térnek vissza. Ezért is nehéz dolgozni, mert nincs fiatal, akire az ember építhet. Pedig szép kis környezet ez a mi kis falunk. Gyertek és nézzétek meg!

Mostanság azon dolgozok, hogy szebb és élhetőbb legyen a környezet. Alkotótáborokat szervezünk, ahol olyan köztéri szobrok születtek neves művészek keze nyomán, amelyek a falu köztereit gazdagítják. Szeretek olvasni, szeretnék utazni, világot látni, jó filmeket nézni, régi barátaimmal találkozni és jókat beszélgetni...

Nem tudok ellenállni – az erdélyi padlizsánkrémnek, a jó kapucsínónak egy szál cigi kíséretében...

Utálom ha elégedetlenkednek a környezetemben. Nem tapasztaltak rosszabbat, mint ami a jelenlegi helyzetük.

- Hogy hálózódtál be?

- Először a KIK-esek közé kerültem valamilyen úton-módon, akikkel elmentünk anno a CSIT-re, ahol aztán szerelmes lettem – Erdélybe. Aztán, ebből a KIK-es csapatból belevittek a Hálóba, megszerveztük az első felvidéki találkozót Kovácspatakon, s valahogy nagyon belemélyedtem.

- Mi lelkesített, anno a Hálóban?

Mi lelkesített? Hát az a légkör, ami mindig fogadott a Hálósok között. Érdekes volt, s persze jó és lelkesítő is hasonszőrű emberekkel találkozni, megismerni gondjaikat, problémáikat, örömeiket, bánatukat. Tudatosult bennem, hogy itt elfogadnak olyannak, amilyen vagyok, csetlő-botló, gyarló ember, aki próbál közelebb kerülni Istenhez, s ebben sokat segít neki a többiekkel való találkozás.

- Fel tudnál idézni nekünk egy olyan konkrét élményedet, ami nagyon hálósnak mondható...

- Nem tudom, melyiket emeljem ki, de talán a Kolozsvári lelkigyakorlat ilyen volt... Ott nagyon jól éreztem magam. Jelen voltak azok az emberek, akik fontosak az életemben mint barát, s jelen volt a Teremtő, akinek valóban megéreztem jelenlétét, s találkoztam Vele az egyik meditáció alkalmával. Aztán, van még sok-sok olyan élmény, amire gondolva örül a lelkem, de most nem sorolom fel mindet, jó-e?

- Te aki, jelen voltál a „kezdeteknél” is, milyen változásokat érzékelsz a Hálóban? Melyeket éled meg pozitívumként, és melyekkel tudsz nehezen azonosulni?

- Változások? Mindenki változik, jó magam is. De szerintem a Háló jó úton halad, csak talán mi magunk vagyunk egy kicsit megfertőzve, elfoglalva saját ügyeinkkel. Kalapot emelek azok előtt, akik hosszú évek óta lelkesen teszik a dolgukat a Hálóban, a Hálóért. Isten ügyét szolgálják tűzön-vízen át.

- Mi lelkesít mostanság?

- Egy jó lelkigyakorlat, egy jó barát mosolya, jelenléte, egy jó beszélgetés..., ezekből mostanság gyéren állok. Azt hiszem egy kicsit a sivatagban bandukolok és keresem az oázist... Vagy várom a herceget a fehér lován... hátha lelkesítene... Hálóban még manapság is a régi barátok tartanak, akikért felelős vagyok, akikkel szemben felelősséggel tartozom. Jó tudni, hogy vannak, vagytok nekem. Hálás vagyok érte.

- Te kihez kopogtatnál be hálós ismerőseid közül?

- Czikó Lacihoz, hogy megtudjam, mi van vele. Ha megtaláljátok, adjátok át ölelésem.

Szénássy Judit

*Ez itt tipikusan az a rovat, amit szakembernek kell(ene) vezetni!
De hát: örülünk, ha egyszer-egyszer időt szán ránk a mi Imrénk.
Hogyan is terhelhetnénk még jobban...? Hát, mondjuk így: meglátja
micsoda sületlenségeket írok, és inkább gyorsan vállalja a Tarsolynak
ezt a részét. (Vagy megkéri a barátait. Adjak még ötleteket...?)*

K o m m u n i k á l j u n k helyesen!

A kárpátaljai bogozói tréningen – sok más mellett – tanultam valamit a kommunikációról Környei Imrétől és Fedor Istvántól.

Több kiscsoportra oszlottunk, mindnek választottunk vezetőt. A nem túl bonyolult, de nem is pofon egyszerű feladatot csak a kiválasztottak hallhatták. Majd továbbították nekünk, s mi az alapján kezdtünk dolgozni.

Mondanom sem kell: a négy csoport négy féle megoldást készített... Pedig, ugyanazt az utasítást kapták a vezetők. De, ahogyan számunkra tovább mondták, már jókora különbségeket tartalmazott. A feladat, vagy a megértés, vagy mindkettő. Egyetlen csoport csinálta azt, amit valóban kellett, ők viszont épp hatszor annyi időt vettek igénybe, mint amennyi rendelkezésükre állt...

Nagyon érdekes volt a játékot követő elemzés: hibázott valaki? Ki hibázott? Miért nem értettük meg egymást? Mit kellett volna mondani tenni? Stb.

Csak játék!- mondhatná valaki. Igen. Csakhogy élesben még nagyobb zavart okoz, amikor nem értjük meg a másikat, nem kérdezzük vissza (akár többször is), hibáztatjuk egymást, egész mást tesz a társ, mint amire én gondolok, vagy mást teszek, mint amit ő szeretne...

Tanulság? **BESZÉLGESSÜNK!**

Orosz Rita

A mi közösségünk: A Szürkebarátok Közössége

1. „Anno...” – megalakulásunk körülményei...

- 1972-ben egy barátunk édesanyja önképzőkört szervezett az épp érettségizett zömében rákosfalvi volt hittanos egyetemisták számára. 1978-ban a csapat egy része új közösséget szervezett, kiegészülve más közösségekből érkezettekkel. Későbbi feleségemmel, Gyöngyikével vállaltuk a szervezés feladatait. Több munkatársunk is csatlakozott a csoporthoz. A közösség megalakulása óta ökumenikus, bár többségben vannak a katolikusok.

2. „Működési szabályzat” – avagy: legfontosabb alapelveink...

- Nincs működési szabályzatunk, de vannak kimondatlan közös alapelveink. Mindenekelőtt Krisztus követésének szándékával jöttünk és jövünk ma is össze. Az élet minden területén osztozunk egymás életében. (Ld. 7. pont)
- Igyekezünk Jézus tükrében megosztani egymással életünk realitásait, vállalva törekenységünket, korlátainkat.
- Ha valakit elijeszt, jobb ha tőlem tudja meg. Nálunk bizony nemcsak megfér, de össze is tartozik pl. egy évadzárón egy Pilinszkyról szóló elmélkedés és az Illésék Sáríka c. kupléja! ù

3. „Amiben jók vagyunk...”

- Olyanok vagyunk, mint a brémai muzsikások igyekeztünk mindenkit befogadni, legyen az nem hívő, meneküljön a Hit Gyülekezetétől, legyen elvált, vagy megházasodott pap.
- Évek során több lettünk, mint egy egyszerű közösség, „nagy családdá” váltunk. Ahol mindig van aki segít, ahol mindenki tudja, hogy rá személy szerint szükség van.

- Az esztergomi Kárpát-medencei találkozó megszervezésével Budapest megszólítása volt a célunk. A Háló Közösségi Központ elindításával a Hálóban nagy fába vágtuk a fejszénket. A Központ számos programját nem képes (nem is lehet) az Iroda csak saját erőforrásaira támaszkodva lebonyolítani. Hívtuk hát önkéntesi munkára az esztergomi találkozó után a budapestieket. jöttek is vagy 25-en. Közülünk 20-an a Szürkebarátok közösségéből érkeztek...

4. „Itt dőcög a szekerünk...”- gyenge pontjaink...

- Azt mondják egy ember jó és rossz tulajdonságai azonos töről fakadnak. Így van ez a Szürkebarátok esetén is. A közösség az egyházhoz, Istenhez való viszonyulás vonatkozásában is nagyon sokszínű. Többek számára maga a közösség volt az a jel, ami meggyőzte arról, hogy Isten őt személyesen is szereti. Másokat erős hatások érték plébániájukon, gyülekezetükben. Nem könnyű, bár mindig törekedtünk rá, megtalálni azt az imamódot, ami senkit sem idegenít el, amiben mindenki érzi Isten közelségét.
- Vannak, akikkel már 36 éve barátok vagyunk! Bizony meglátszik rajtunk az idő, sokunknak nem könnyű sors jutott osztályrészül. A politikai, gazdasági változások sem egyformán érintettek meg bennünket. Meg tudunk-e bocsájtani egymásnak vélt vagy valós sérelmeket? Hogyan lehet húnek lenni a szürkebarátok nagycsaládjához? Hogyan tudunk minden szót frissen „újra kimondani”? Hogyan lehet egy emberöltőt egymás mellett játszótársként leélni, játékban élni, mely valóra vált?
- Hogyan lehet nemcsak gettóként a közösségben élni, hanem megnyílni, közös szolgálatot találni a világ, az Egyház, akár a Háló keretein belül?

5. „Így lazulunk...” – alternatív programjaink

- A közösség egyik legfontosabb közös értéke, hogy van közös humorunk, hogy tudunk nevetni saját magunkon (is). A társaság mókamestere Csermák Zoli barátunk, aki mintegy tucatnyi alkalommal

lepte meg a társulatot néhány ma már szakmai körben klasszikusnak számító bohózatával. Elég ha megemlítem a Bizánci Cica, a Zsuzsanna és a vének, A hat tyúk tava című remekműveit, valamint a Rómeó és Júlia, a Carmen, valamint A helység kalapácsa sajátos hangvételő, a közösség önkéntes színtársulata által adott elő. Jelen sorok írójának nagy megtiszteltetés, hogy szinte valamennyi remekműben szerepelhetett.

- A közösségnek az évek során hagyományos helyszínekkel és rituáléval számos hagyományoszerű ünnepe alakult ki. A karácsony, a szilveszter, a szeptemberi évnyitó és a júniusi évváró, a pünkösdi és az őszi háromnapos kirándulások, nyári táborok lelki gyakorlatok, családi ünnepek stb. Egy-egy ilyen alkalomnak 20-90 főig terjedő résztvevője is volt! A nagy létszáért magunk is megdolgoztunk, hiszen mintegy 60 (többségében saját)gyerekből álló ifjú szürkebarátok is csatlakoztak ilyenkor a csapathoz.

6. „Nem csak kenyérrrel...” – közösségünk legnépszerűbb olvasmányai (a Szentírást nem ér mondani....!!!)

• Az elmúlt néhány évtizedbe a Szentírás különböző fejezetei mellett számos egyéb kiadvány is alapját képezte a közösség megbeszéléseinek. Mócsy Imre jezsuita Nyitott szívvel című könyve a közösség megalakulása után nem sokkal lelki vezetőnk, Bisztrai Tibor jóvoltából kedvenc olvasmányunkká vált. Megemlíthetem Boros László Köztünk élő Isten c. könyvét, Anselm Grün, Karl Rahner írásait is.

7. „Nem csak Igével...” – közösségünk sláger étele, itala...

• **A bor.** A nevünk elárul bennünket. Egy szüretéről hazafele jövet pattant ki Gyöngyike fejéből a gondolat, amikor 1990-ben épp a Hálóba való bejelentkezés ürügyén névvel kellett bemutatkoznunk. Ha valaki a határon túl nem tudná Badacsony leghíresebb bora a „szürkebarát”. Több mindent szerettünk volna név választás révén kifejezni.

• **A barátság** közösségünk egyik alapértéke. Jézus mondja: senkinek sincs nagyobb szeretete annál, aki életét adja barátaiért. Bizony az elmúlt három évtizedben nemegyszer tapasztalhattuk meg „szürkabarátainktól, hogy ez nemcsak leírt szó!

• **A „barát”** szeretettest is jelent, aki életét Isten színe előtt éli. Bizony, mi erre is gondoltunk!

• **Végezetül** nem akartunk zsákbamacskát árulni! Vállaljuk mindemellett a bor szeretetét, ami a teljes élet közös vállalását is jelentette számunkra. Imádság és tánc, elmélkedés és kirándulás. Így van ez a Háló találkozókön is, talán épp ezért érzi magát otthon a Hálóban a legtöbb szürkebarát!

Puchard Zoli

"Légy akkor is keresztény, ha mindenki lát, légy akkor is magyar, ha senki sem lát!"

Szabó Dezső gondolatai...

Hitvány és züllött az a fiatalember, ki előnyt, érvényesülést, potyát kíván azért, mert fiatal. Csak tudásáért, munkájáért, tehetségéért és morális értékéért várhat ellenértéket...

Gyilkos, hazaáruló gazember, aki ezt mondja: - Nem a tehetség a fő, hanem az, hogy jó magyar ember legyen az ember. Mi az ördögöt jelent a "jó magyarság" Olyan, mint a pincérfrakk, mely akkor is frakk, ha nincs pincér benne? Nincs tartalom nélküli "jó magyarság". A "jó magyarság" éppen bizonyos szellemi, fizikai és morális képességek összessége. Rábízol egy híd- vagy templomépítést egy jó magyar borbélyra? Az élet végtelen egymásra hatásában a magyar életharc legkisebb őrhelye is oly végére mehetetlenül fontos, hogy ellátására csakis a hozzáértés adhat jogot...

Történelmi és társadalmi irányításra csak nagy kultúrájú, szélestudású, tiszta morálú és már teljesen kifejlődött lelki alkatú egyének alkalmasak...

Az, hogy népi dalokat éneklünk, népi zenét csinálunk, vagy hallgatunk, népi írókat olvasunk, ethnográfiázunk: kedves és egyénileg hasznos önképzőköri működés lehet: de a nép történelmi felemeltetésének nem jelent semmit. És ez a működésünk a maszlagolás iszonyatos bűnévé lesz, ha ugyanakkor olyan tényezőket szolgálunk ki, melyek halálos akadályai a felemeltetésnek. A nép reális érdekeit csakis sok lemondással s az önfeláldozás heroikus elszánásával lehet szolgálni...

Jó magyarság ez: bizonyos munkakörben a lehető legnagyobb tudást és képességet szerezni. Ezt szerves, széles kulturális tájékozottsággal venni körül. És jól átgondolt életprogrammal beállani a magyar nép életharcába. Azzal a tudattal, hogy ott nemcsak érvényesülés, hanem: szenvedés, börtön és halál is várhat ránk. És ez a tudat csak acélozza elszánásunkat...

Lejegyezte: *Kobzos Kiss Tamás*

„Amit játszva írunk, azt mások feszültséggel és szenvedéllyel olvassák. Amit feszültséggel és szenvedéllyel írunk, azt mások játszva olvassák.”
(Paul Valéry)

Karinthy Frigyes könyvét javaslom. Úgy egy éve került a kezembe...

Utazás a koponyám körül.

Ki tudja, ki nem, az író súlyos betegségen esett át, agydaganattal operálták. Ez ma sem kis dolog, pár évtizeddel ezelőtt pedig még illett volna meghalnia...

Egyszerre tűnik hétköznapi, s rendkívülinek a regény.

„Előszó, melyben elsősorban azt igyekszem megmagyarázni, hogy ezt az egész bajos történetet miért teregetem az olvasó elé. ... miért kell mentegetőznom olyasmicért, ami a világ legtermészetesebb, legmagától-értetődőbb dolga: hogy ugyanis az író elmesél valamit, ami mindenkivel megtörténhetik, abból a rendkívüli alkalomból, mikor éppen vele történt meg...

... Vajon helyes és okos dolog-e, ha egy eléggé ismert író tulajdon élményeit

választja tárgyul, méghozza olyanokat, amikről az olvasó úgys tud... hát, kérem, nem hiszem, hogy a mi pályánkon mindig az a helyes, ami okos.”

Rövid magyarázkodás után végre olvashatunk az eseménysorról, de az azt kísérő érzésekről is. Egyik legmeggrázóbb rész – számomra - az, amikor megszületik a diagnózis. Bravúros orvosi felfedezés... A beteg személye...? Ugyan, kit érdekel? Beszélnek a feje fölött, gratulálnak egymásnak. Mintha az író egy zsák krumpli volna... Érdekes az is, ahogyan a munkatársak és a család szembesül a betegséggel.

„- Nekem például agydaganatom van – jegyzem meg.

Jót nevet.

- Miket beszélsz, művelt ember létedre. Tudod, mit beszélsz?

- Hogyne.

- Jó, jó. Értem. Ha már betegség, neked valami különleges kell, ami másnak nincs. Ezúttal kicsit elvágta magad. Ajánlok valamit, ami szebben hangzik és nem olyan komoly: extraszisztolé és diszhydrózis.

- Nem, egyszerű agydaganat.

- Beszéljünk másról. Erről majd akkor, ha mutatsz nekem egy leletet pangásos papillával.

Villámgyorsan nyúlok a zsebembe.

- Parancsolj.

- Elolvassa, aztán még egyszer kezdi olvasni, megnézi még egyszer a nevet, amire a leletet kiállították. Csak én látom, hogy egy kicsit elváltozik az arcszíne...”

A többit olvassátok el!

(Csak még annyit: köszönöm ezt a könyvet Kaszap Istvánéknak. Tőlük hoztuk el Szentantalfáról)

Orosz Rita